

Fredag den 6. december 2013 – vi var døden nær.

Vi var taget i sommerhuset for at holde øje med stormen, vi var bange for at træer skulle vælte, men det skulle vise sig, at faren kom fra vandet.

Vi havde haft en ganske almindelig dag. Jeg havde forberedt at bage rugbrød, og Jürgen havde taget alle løse dele ind i skuret, så de ikke fløj rundt. Vi havde været rundt på nabogrundende og fæstnet ting og lagt skraldespande ned m.m.

Om formiddagen gik vi en tur og så, at der var lidt højvande. De blev ved med at advare i radio og på fjernsyn, at folk på den anden side af fjorden skulle forlade deres huse, i Jyllinge og Frederikssund, nær ved stranden. Vi anede ikke uråd.

Om aftenen, efter vi havde spist, sad vi og så tv-udsendelse med Ghita Nørby – Her er dit liv.

Jeg satte rugbrød i ovnen ca. kl. 20.30, og da tv-udsendelsen var slut, gik det op for mig, at ovnen var gået ud. Den lille lampe havde også blinket på et tidspunkt, men det tog vi os ikke af. Idet ovnen var gået ud, opdagede vi, at vandet var ved at komme ind i huset. Vi hentede trillebøren ind i huset, så vi kunne lægge ting ned i den, som skulle reddes, og klodsede køleskab og vaskemaskine lidt op.

Kl. 22.13 ringede jeg første gang til 114, efter at have ringet til 1813, da jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Vandet stod da op omkring knæene. Vi fik besked på at slukke for hovedafbryderen og vente. De ville sende en kørsel 1.

Vi ventede ca. ½ time før vi ringede igen kl. 22.38 og fik samme besked. I mellemtiden flyttede vi alt op, dvs. fjernsyn, borde og alt løsøre, vi kunne komme i tanker om – dog ikke det mest vigtige, nemlig papirerne på huset, forsikring m.m. – det tænkte vi ikke på.

Vandet stod nu til op omkring skridtet. Jeg sad på spisebordet og ringede til 114 kl. 22.55. Fik samme besked, som før, bliv ved huset, vi er på vej (her er jeg dog ikke sikker på, hvad de sagde).

En halv time senere – da vandet var omkring bukselinningen – og det kom op over spisebordet, flyttede jeg mig ind i soveværelset, hvor sengen flød rundt. Her sad jeg i vindueskarmen med fødderne på sengen, så benene i det mindste blev holdt tørre. Jürgen gik rundt i huset og forsøgte at redde forskellige ting.

Pludselig – jeg ved ikke hvordan – hørte vi en båd ude på vejen. Vi havde heldigvis batterier i lommelygterne, så vi fik signaleret, at vi var i huset. Der var også stearinlys tændt. Vi råbte højt om hjælp, men båden sejlede forbi. Heldigvis kom den tilbage – det var Per – vores redningsmand. Han lagde til ved huset, stævnen nåede taget, og vi kravlede ud af stuevinduet, som vi fik skubbet op, da vandet var højere udenfor. Jeg havde haft nærvær nok til at få min arbejdscomputer, min taske og en plasticpose med støvler og regnfrakke med.

Vi blev sejlet ud til Beredskabsstyrelsen, som stod ude på den store vej. Her fik vi flået alt det våde tøj af og blev pakket ind i stanniol og fik tæpper omkring os. Vi sad her i rimelig lang tid. Jeg mener, de parlementerede frem og tilbage, om Jürgen skulle på hospitalet. Han var virkelig forfrossen. Blev herefter kørt til Jægerspris Kaserne, hvor vi fik et varmt bad og en god seng at ligge i. Vi lå i samme seng splinternøgne og klamrede os til hinanden – søvn blev der ikke meget af. Heldigvis var der tv på værelset, så tiden gik rimeligt.

Om morgenen, ca. kl. 5 gik Jürgen ud med tæppe omkring sig og fik noget tøj til os. To tynde t-shirts og 2 par bukser samt strømper, så følte vi os i det mindste ikke helt nøgne.

Kl. ca. 8 var der kommet morgenmad fra Brugsen samt tandbørster m.m. Det var dejligt.

Vi havde alarmeret venner og familie, og Bente og Cliff tilbød at hente os. De havde varmt tøj med. Det var dejligt. Vibse stillede med det samme sin bil til rådighed, og nu gjaldt det bare om at komme hjem.